

Pakistan: ostatnie przypadki prześladowań

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2014 r. w sprawie niedawnych przypadków prześladowań w Pakistanie (2014/2694(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje na temat praw człowieka i demokracji w Pakistanie, w szczególności rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie roli Pakistanu w regionie i jego stosunków politycznych z UE¹, rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie niedawnych przypadków stosowania przemocy wobec chrześcijan i prześladowania ich, zwłaszcza w Maaluli (Syria) i Peszawarze (Pakistan)², rezolucję z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności zabójstwa Szahbaza Bhattiego³, rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji chrześcijan w kontekście wolności wyznania⁴ oraz rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wolności wyznania w Pakistanie⁵,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton dotyczące ataku na wspólnotę chrześcijańską w Peszawarze z dnia 23 września 2013 r. oraz dotyczące zabójstwa Szahbaza Bhattiego z dnia 2 marca 2011 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące wolności religii lub przekonań oraz sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące niezawisłości sędziów i prawników (addendum: misja do Pakistanu) z dnia 4 kwietnia 2013 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁶, w której potępiono prześladowania chrześcijan i innych mniejszości religijnych,
- uwzględniając przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania z marca 2012 r., zawierający takie priorytety jak dobre sprawowanie rządów i dialog na temat praw

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0208.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0422.

³ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 179.

⁴ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 53.

⁵ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 147.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0575.

człowieka, a także ściśle związany z nim drugi dialog strategiczny między UE a Pakistanem z dnia 25 marca 2014 r.,

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Pakistanu z dnia 11 marca 2013 r., w których przypominano oczekiwania UE dotyczące propagowania i przestrzegania praw człowieka oraz potępiono wszelkie akty przemocy, w tym przeciwko mniejszościom religijnym¹,
 - art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 4 kwietnia 2014 r. chrześcijańskie małżeństwo, Shafqat Emmanuel i Shagufta Kausar, zostało skazane na karę śmierci za rzekome wysłanie wiadomości tekstowej o treści obrażającej proroka Mahometa; mając na uwadze, że para nie przyznała się i oświadczyła, że telefon, z którego pochodziła wiadomość, został zgubiony chwilę przed wysłaniem wiadomości;
- B. mając na uwadze, że w dniu 27 marca 2014 r. Sawan Masih, pakistański chrześcijanin z Lahaur, został skazany na karę śmierci za bluźnierstwo przeciwko prorokowi Mahometowi; mając na uwadze, że ogłoszenie zarzutów przeciwko Masihowi wywołało gwałtowne zamieszki w Joseph Colony, chrześcijańskiej dzielnicy w mieście Lahaur, podczas których spalono wiele budynków, w tym dwa kościoły;
- C. mając na uwadze, że Asia Bibi, chrześcijanka z Pendżabu, została aresztowana w czerwcu 2009 r., a w listopadzie 2010 r. usłyszała wyrok śmierci za bluźnierstwo; mając na uwadze, że złożona przez nią apelacja w końcu dotarła do sądu najwyższego w Lahaur po wielu latach; mając na uwadze, że w trakcie dwóch pierwszych przesłuchań w styczniu i marcu 2014 r. prowadzący sprawę sędziowie najprawdopodobniej byli na urlopie;
- D. mając na uwadze, że w 2012 r. 14-letnia chrześcijańska dziewczynka, Rimsha Masih, która została niesłusznie oskarżona o profanację Koranu, została uniewinniona, po tym jak stwierdzono, że oskarżenie było fałszywe, i zatrzymano sprawcę; mając na uwadze, że dziewczynka oraz jej rodzina musieli opuścić kraj;
- E. mając na uwadze, że chrześcijanie, którzy stanowią ok. 1,6% ludności Islamskiej Republiki Pakistanu, padają ofiarą uprzedzeń i sporadycznych przypadków publicznego samosądu; mając na uwadze, że większość pakistańskich chrześcijan żyje w niepewności, często w obawie przed oskarżeniami o bluźnierstwo, które mogą powodować wybuchy przemocy w społeczeństwie; mając na uwadze, że wielu innych chrześcijan przebywa obecnie w więzieniu pod zarzutem bluźnierstwa;
- F. mając na uwadze, że Mohammad Asghar, mieszkający w Pakistanie obywatel brytyjski cierpiący na chorobę umysłową, został aresztowany za rzekome wysyłanie listów do różnych urzędników, w których utrzymywał, że jest prorokiem, i został skazany na karę śmierci w styczniu 2014 r.;
- G. mając na uwadze, że inny obywatel brytyjski, 72-letni Masood Ahmad, członek religijnej wspólnoty Ahmadijja, został dopiero niedawno zwolniony za kaucją po aresztowaniu w 2012 r. pod zarzutem cytowania Koranu, co traktuje się jak bluźnierstwo w przypadku wyznawców Ahmadijja, którzy nie są uznawani za muzułmanów i którym zabrania się „zachowywać jak muzułmanie” na mocy sekcji 298-C kodeksu karnego;

¹ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/135946.pdf

- H. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich miesięcy zaatakowano pięć hinduskich świątyń w różnych częściach prowincji Sindh (w Tharparkar, Hajdarabadzie i Larkanie), a trzech hinduskich chłopców oskarżono o bluźnierstwo i obecnie przetrzymuje się ich w areszcie w Badin (Sindh), ponieważ namalowali farbą w sprayu kilka znaków z okazji święta Holi (hinduskiego Festiwalu Kolorów);
- I. mając na uwadze, że członkowie szyickiej wspólnoty Hazarów szczególnie teraz – ze względu na nasilenie przemocy na tle religijnym w Pakistanie – codziennie padają ofiarą zabójstw i przymusowej migracji; mając na uwadze, że według doniesień ponad 10 000 Hindusów uciekło z prowincji, ponieważ w ciągu ostatnich trzech lat uprowadzenia dla okupu stały się nagminne;
- J. mając na uwadze, że pakistańskie prawo zakazujące bluźnierstwa sprawia, iż dla mniejszości wyznaniowych niebezpieczne jest swobodne wyrażanie poglądów lub otwarte angażowanie się w działalność religijną; mając na uwadze, że stosowanie tego prawa było przez lata przedmiotem troski na świecie, ponieważ oskarżenia są często motywowane porachunkami, korzyściami ekonomicznymi lub nietolerancją religijną oraz utrwalają kulturę donosicielstwa, dając tłumowi narzędzie służące do nękania i napaści; mając na uwadze, że w ramach mechanizmów ochrony praw człowieka ONZ zażądała od Pakistanu uchylecia prawa zakazującego bluźnierstwa lub przynajmniej natychmiastowego wprowadzenia zabezpieczeń, tak aby zapobiec nadużywaniu tego prawa w celu represjonowania obywateli, którzy często pochodzą ze społeczności mniejszościowych;
- K. mając na uwadze, że w samym 2013 r. odnotowano setki zabójstw honorowych; mając na uwadze, że zabójstwa te stanowią jedynie najbardziej widoczną formę agresji wobec kobiet, biorąc pod uwagę niezmiennie wysoki wskaźnik przemocy domowej i wymuszonych małżeństw;
- L. mając na uwadze, że Pakistan odgrywa istotną rolę we wspieraniu stabilności w Azji Południowej i dlatego powinien służyć przykładem, dbając o praworządność i prawa człowieka;
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska przyznała ostatnio Pakistanowi status GSP+ pod warunkiem wdrożenia obowiązujących konwencji dotyczących praw człowieka;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie gwałtownym nasileniem się przemocy na tle religijnym oraz nietolerancji religijnej w stosunku do mniejszości, a także atakami na miejsca kultu, w tym na kościoły chrześcijańskie, i utrzymującymi się represjami wobec kobiet w Pakistanie;
 2. jest zaniepokojony skutkami tej przemocy w kontekście przyszłego rozwoju całego społeczeństwa pakistańskiego z uwagi na wyzwania społeczno-gospodarcze, przed jakimi stoi ten kraj; podkreśla, że poprawa bezpieczeństwa wszystkich obywateli Pakistanu leży w długofalowym interesie tego kraju;
 3. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że kontrowersyjne prawo zakazujące bluźnierstwa jest podatne na nadużycia, które mogą dotyczyć wyznawców wszystkich religii w Pakistanie; wyraża szczególne zaniepokojenie, że prawo zakazujące bluźnierstwa, wobec którego publiczny sprzeciw wyrazili nieżyjący minister Szahbaz Bhatti oraz nieżyjący gubernator Salman Taseer, wykorzystuje się w coraz większym stopniu przeciw chrześcijanom i innym mniejszościom religijnym w Pakistanie;

4. przypomina władzom Pakistanu o ich wynikającym z prawa międzynarodowego obowiązku poszanowania wolności wypowiedzi, myśli, sumienia, religii i wyznania; wzywa władze Pakistanu do uwolnienia więźniów skazanych za bluźnierstwo oraz uchylecia wyroków śmierci w drodze odwołania; wzywa władze Pakistanu do zagwarantowania niezawisłości sądów, rządów prawa i uczciwego procesu w zgodzie z międzynarodowymi normami w zakresie postępowań sądowych; ponadto wzywa władze Pakistanu do zapewnienia wystarczającej ochrony wszystkim osobom związanym ze sprawami o bluźnierstwo, w tym również poprzez ochronę sędziów przed naciskami z zewnątrz, ochronę oskarżonych oraz ich rodzin i społeczności przed przemocą tłumu, a także poprzez znalezienie rozwiązań dla osób uniewinnionych, które jednak nie mogą wrócić do miejsca swojego pochodzenia;
5. zdecydowanie potępia stosowanie kary śmierci w jakichkolwiek okolicznościach; w trybie pilnym wzywa rząd Pakistanu do zastąpienia faktycznego moratorium na wykonywanie kary śmierci rzeczywistym zniesieniem kary śmierci;
6. apeluje do rządu Pakistanu o dokonanie szczegółowego przeglądu prawa zakazującego bluźnierstwa i jego obecnego stosowania – zgodnie z zapisami w sekcji 295 i 298 kodeksu karnego – w przypadku domniemych aktów bluźnierstwa, zwłaszcza w związku z ostatnimi wyrokami śmierci; zachęca rząd do oparcia się presji grup religijnych i niektórych opozycyjnych sił politycznych, które dążą do utrzymania tego prawa;
7. apeluje do rządu o przyspieszenie reformy medres poprzez opracowanie podstawowego programu nauczania spełniającego międzynarodowe normy oraz skupienie się przy tym na usunięciu z podstawowego programu nauczania wszelkich treści szerzących nienawiść i włączenie do niego nauki o tolerancji wspólnotowej i religijnej; wzywa Komisję do spełnienia wcześniejszych żądań dotyczących przeglądu podręczników finansowanych przez UE i zawierających wypowiedzi szerzące nienawiść;
8. zwraca się z nagłym apelem do rządu i parlamentu Pakistanu o zreformowanie oficjalnego systemu sądownictwa, aby zniechęcać do uciekania się do nieformalnych struktur, takich jak džirga i panćajat, oraz w znacznym stopniu zwiększyć zasoby finansowe i kadrowe w sądownictwie, zwłaszcza w sądach pierwszej instancji;
9. zdecydowanie potępia wszelkie akty przemocy skierowane przeciwko wspólnotom religijnym, a także wszelkie przejawy dyskryminacji i nietolerancji na tle religijnym i wyznaniowym; wzywa rząd Pakistanu do działań z myślą o ochronie ofiar samosądów na tle religijnym, zwłaszcza do wprowadzenia zakazu publicznych wypowiedzi szerzących nienawiść, a także zachęca wszystkich Pakistańczyków do współpracy na rzecz propagowania tolerancji i wzajemnego zrozumienia; wzywa władze Pakistanu do ścigania osób odpowiedzialnych za podżeganie i fałszywe oskarżanie o bluźnierstwo;
10. przypomina, że konstytucja Pakistanu gwarantuje wolność wyznania i prawa mniejszości; przyjmuje z zadowoleniem środki, które od listopada 2008 r. rząd Pakistanu przyjął w interesie mniejszości religijnych, takie jak zagwarantowanie mniejszościom 5% miejsc pracy w sektorze publicznym, uznanie świąt niemuzułmańskich za dni wolne od pracy i ustanowienie Dnia Mniejszości Narodowych;
11. jednakże wzywa rząd Pakistanu, by zwiększył wysiłki na rzecz lepszego zrozumienia międzywyznaniowego, by aktywnie zajął się wrogością religijną podmiotów społecznych, zwalczał nietolerancję religijną, akty przemocy i zastraszanie oraz przeciwdziałał poczuciu bezkarności;

12. jest głęboko zaniepokojony trudną sytuacją kobiet i dziewcząt należących do mniejszości, które często cierpią podwójnie, szczególnie w wyniku praktyki przymusowych nawróceń i skierowanej przeciwko nim przemocy seksualnej; wzywa władze Pakistanu do zapewnienia lepszej ochrony, skuteczniejszego ścigania naruszeń i odpowiedniego zadośćuczynienia;
13. podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania należy do podstawowych praw człowieka; wyraża zaniepokojenie obecną tendencją w Pakistanie, by ograniczyć wolność myśli, wypowiedzi i informacji przez blokowanie i kontrolowanie popularnych usług internetowych; wzywa rząd do zaprzestania cenzury internetu oraz do rewizji projektu ustawy antyterrorystycznej i projektu ustawy o organizacjach pozarządowych, które znacznie ograniczyłyby niezależność i swobodę działania organizacji pozarządowych oraz mogłyby doprowadzić do załamania działalności międzynarodowych organizacji pozarządowych w Pakistanie;
14. podkreśla istotną rolę Pakistanu we wspieraniu stabilności w całym regionie; zachęca Pakistan do odgrywania konstruktywnej roli w zapewnianiu bezpieczeństwa w Afganistanie i w związku z tym wzywa rząd Pakistanu do wysiłków na rzecz większego poszanowania podstawowych praw człowieka we własnym kraju, a także w całym regionie;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.